

kollegiet. Jeg tvivler ikke paa, at den højtærede Minister, naar der bliver Tale om Afgiften, vil raadspørge Sundhedskollegiet — den højtærede Minister har jo selv fundet, at det var rigtig at tillægge Sundhedskollegiet en vis Bægt ved dette Spørgsmaal — men det er jo nu faldet bort, eftersom vedkommende Bestemmelse er gaaet ud. Den højtærede Minister udtalte i det andet Ting, og jeg forstod ham ogsaa i Dag saaledes, at han ikke ansaa det for umuligt, at man i alt Fald i mere generelle Udtryk kunde angive de Hensyn, hvorefter Afgifterne skulde bestemmes, naar der var anstillet en Undersøgelse af Forholdet mellem Recepturalget og Haandkøbsalget. Saa maatte man kunne komme til en bedre Ordning af dette Forhold. Den højtærede Minister udtalte i det andet Ting, at det vilde være ham behageligt, om der kunde laves Regler, som han kunde rette sig efter ved Fastsættelsen af disse Afgifter. Det forekommer mig endog ogsaa, at det maatte være ganske generende for den højtærede Minister her ved Fastsættelsen af disse Afgifter, at have faaet fuldstændig frie Hænder. Man kan jo ikke absolut sikre sig imod at forfalde til Vilkaarlighed, naar man ikke har nogen Regel at gaa efter. Det forekommer mig, at det vilde være rigtig at lade denne Lov ligge hen til næste Aar, saa vilde den ærede Minister kunne komme frem med Oplysninger om dette vigtige Punkt. For saa vidt man vilde sige — saaledes som ogsaa den ærede Minister antydede i sit Foredrag i Dag — at Sagen har nogen Hast, fordi der allerede foreligger et Andragende om Fornælse eller Overgang af et personligt Privilegium, og da der muligvis i det kommende Aar vil fremkomme flere af den Slags, saa har den ærede Minister jo ganske vist Ret i, at den nævnte Lovgivning maatte ikke hjemler ham nogen Myndighed til at paalægge den vedkommende Privilegiumshaver en aarlig Afgift, og det vilde vel ogsaa være rigtig, at en saadan Afgift, hvis den blev paalagt, maatte indgaa i selve Statskassen. Men det forekommer mig ikke, at denne Betragtning kan føre til, at vi her saaledes næsten ubeset skulle vedtage en saa vigtig Lov som denne, idet det dog i hvert Fald maa ligge inden for Ministerens Myndighed ved Tilbedelingen af personlige Privilegier at tage fornødent Forbehold for det Tilfælde, at Rigsdagen til næste Aar eller ad Aare maatte vedtage en Bestemmelse om, at Zhandehaverne af saadanne personlige Privilegier skulle svare en vis Afgift efter de Regler, som Lovgivningsmagten maatte fastsætte. Jeg ser ingen Ulykke i, om Loven

gik over til næste Aar, og den ærede Minister saa fremkom med Forslag om visse almindelige Regler, som skulde følges ved Afgiftens Fastsættelse og imidlertid ved Udbedelingen af Privilegierne tog et vist Forbehold, gaaende ud paa, at den, der fik et Privilegium, skulde være forpligtet til at svare en saadan Afgift.

Der er jo, som den ærede Minister alt har hentydet til, i § 3 stet en Forandring i det andet Ting i Modsætning til, hvad der stod i den ærede Ministers eget Forslag, og det er en Forandring, som forekommer mig noget behynderlig. Denne Lov taler jo kun om de personlige Privilegier. Her er jo kun Tale om at paalægge dem, der have personlige Privilegier, denne Afgift; de reelle eller salgbare Privilegier berøres slet ikke af denne Lov. Naar der nu bliver Tale om Afgifter af personlige Privilegier, er det ogsaa ganske naturligt, at Ministeren, som skal kunne fastsætte Afgiften efter visse Regler, faar de fornødne Data for vedkommende Apoteks Vedkommende for at kunne fastsætte denne Afgift. Derfor er det ogsaa naturligt, at man paalægger Privilegiumshaveren ikke alene at føre Bøger — det var det jo givet, at han i hvert Tilfælde skulde gøre — men ogsaa at give en aarlig Opgave til Ministeren om sin aarlige Omsætning og Indtægt. Men man er gaaet videre i det andet Ting, man har udvidet det ogsaa til de reelle Privilegiumshavere, som i øvrigt slet ikke berøres ved denne Lov. Man kan ikke af Loven se, hvad Grund der egentlig er dertil, thi da det ikke er Meningen at paalægge de reelle Privilegiumshavere nogen Afgift, kan det ikke være Hensynet hertil, der skulde nødvendiggøre, at det blev paalagt dem at opgive Omsættningens eller Overstuddets Størrelse. Der paalægges i § 3 alle Privilegiumshavere, baade de reelle og de personlige, ikke alene Forpligtelse til at føre Regnskabsbøger, men ogsaa til aarlig inden Februar Maanedes Udgang til Ministeriet at indsende en Opgørelse af Apotekernes Bruttoindtægt i det forløbne Kalenderaar. Det bliver nu Spørgsmaalet, om der ogsaa af de reelle Privilegiehavere kan forlanges en saadan Opgave for Kalenderaaret 1894. Der opstaar endvidere det Spørgsmaal, som jeg ikke er i Stand til at forklare mig: Hvad er egentlig Meningen med Bruttoindtægten? Derved kan mulig forstaaes hele Salgssummen, Totalbeløbet af alt Salg, baade Salget af Varer efter Recept og Varer i Haandkøb; men man kunde ogsaa forstaa Bruttoindtægten paa en noget anden Maade, nemlig som Provenuet af Salget efter Fradrag af visse Udgifter,